

ΚΥΡΠΙΕ ΤΡΟΜΕ

Ξεκίναγε τό μυαλό μου γιά νά 'βρει πάλι τό τίποτα

Τή ζωή μου μιά τρίχα κολλημένη στόν οὐρανίσκο μου
Τό άστυνομικό σου μάτι νά ζετυλίγεται καί νά μ' έρευνά
Τό στόμα μου ύστερα πού θά σέ φωνάζει
'Από 'δω καί πέρα πιά μόνο φονιά

'Εσένα π' άρχίζεις εκει πού ή κόλαση σταματά
Τώρα πού εγώ στή ζέστη μιās καλοκαιριάτικης κάμαρας
Τόν άνθρωπο πάλι πεινώντας καί πίνοντας
Νά ξεκολλώ άπ' τό στήθος μου
Σκοτάδια καί νύχτες καρκίνους κύριε τρόμε έξακολουθώ

'Αποτυχημένη διαδικασία άπονεύρωσης
Γιά νά ζω άκόμα μέ τό μυαλό μου ένυδρείο σπασμένο
Τό πεπρωμένο τζίν χυμένο
Κι αυτά τά ψάρια ποιήματα πού τά είδα νά βγαίνουν
Καί νά κολυμπάν άνάμεσα σ' επικίνδυνα γυαλιά
Τεράστια καί μαύρα κι επίληπτικά

'Εγώ νά τά μετρῶ κι εγώ νά τά ταΐζω
'Εγώ νά 'μαι τό δόλωμα
Τ' άχρηστο κρέας γιά νά τά συντηρεϊ

'Εγώ νά τά μετρῶ κι εγώ νά διανυκτερεύω
Θλιμένοντας καί μετρώντας
Θηρία καί τέρατα
Τέρατα καί σημεία

Κι έπειτα άγριεύοντας καί μετρώντας
'Εκτρώσεις του κόσμου
Σπάσματα θραύσματα
Στό Absolute Zéro
Στό έλος χάος
'Ενός μελανιασμένου αιώνα

"Ερμαιοζ
Είδα τό αίμα άπ' αυτά τά ποιήματα

Κάποιον νά τά κοιτά
Καί νά χρειάζεται τόσο άπόψε τό θάνατο
"Οπως κάποτε χρειάστηκε τή ζωή
Θλιμένοντας γράφοντας άγριεύοντας
Μικρά σάβανα βάσανα λέξεων μετρώντας
Γύρω άπ' τό σώμα τους

'Αλέξης Τραϊανός

